

Případy nadporučíka Krátké

PŘÍPAD MRTVÉHO *muže z Paříže*

*Daniél
Janů*

Splendidum družstvo

PŘÍPAD MRTVÉHO MUŽE Z PAŘÍŽE

Případy nadporučíka Krátké

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

PŘÍPAD MRTVÉHO MUŽE Z PAŘÍŽE

Případy nadporučíka Krátké

Copyright © Daniel Janů, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-360-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-361-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-362-5 (PDF)

Obsah

1. Praha, ÚOOZ, 20. září 2016, 09:24
2. Paříž, Café de la Rose Blanche, 3. dubna 1990
3. Paříž, park Richarda Pouilleho, 10. dubna 1990
4. Litoměřice, Oddělení kriminální policie, 21. září 2016, 08:04
5. Paříž, Avenue des Champs-Élysées, 8. května 1990
6. Praha, Útvar organizovaného zločinu, 21. září 2016, 14:04
7. Francie, kriminální oddělení Paříž-Jih, 24. září 2016, 08:34
8. Praha, ÚOOZ, 25.září 2016, 10:34
9. Francie, Paříž, Policejní oddělení Jih, 16:21
10. Paříž, Dočasná základna Y-VES, 26. září 2016
11. Versailles, Soukromá residence Patricka Giera, 27. září 2016, 13:55
12. Paříž, Úkryt tajné služby, 27. září 2016, 16:31
13. Rouen, Bar Étienne, 27. září 2016, 22:31
14. Litoměřice, Oddělení kriminální policie, 29. září 2016, 08:15
15. Trnovany, 1. října 2016, 22:15

1. Praha, ÚOOZ, 20. září 2016,

09:24

Kancelář náčelníka ÚOOZ

Major Cvikl sedí za svým stolem a v ruce drží svůj oblíbený porcelánový hrnek.

„Asi jste mě nepochopil, poručíku,“ ohradí se proti Skalickému. „Nechci, aby se mi někdo z jiného oddělení vrtal v našem případě.“

„Já ti říkal, neptej se ho,“ šeptne Jakub Fejt, který je příslušníkem Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu již čtvrtým rokem.

Přesto si nedovolí odporovat svému veliteli.

„Říkám vám, že když jí řeknu, co jste našli, pomůže nám s tím,“ nevzdává se Skalický.

„Krátká. Krátká. Vážně tu ženskou nemám rád!“ zavrčí Cvikl.

„Ale je to dobrej polda, i když je prostě svá,“ podotkne poručík.

„Oni jsou tam a my jsme tady, poručíku! Ale jestli se chcete vrátit do Litoměřic! Prosím!“

Ukazuje rukou ke dveřím.

„Už nic neříkej,“ radí mu Jakub.

„Majore, já vím, že jsem tu chvíli...“

„...přesně tak, poručíku!“

Cvikl se rozhodně nechce smířit s tím, že by mu nováček v jeho týmu začal říkat, koho má k případu povolat.

„Zkuste si ji jen vyslechnout. Nic víc, po vás nechci. Jde nám o stejnou věc. Najít vraha. Téměř dva měsíce jste s tím případem nepohnuli. Pokud vás nepřesvědčí, spletl jsem se a nebudu do toho strkat nos.“

Major Cvikl se zamračí na Skalického. Poté se koukne do svého hrnku.

„To abych si udělal další kafe!“

Poručík a tři další přísedící u stolu se jen ušklíbnou.

„Poručíku! Běžte za patologem a znovu projděte jeho zprávu. A vezměte sebou Jakuba. Marek s Pavlem, půjdou prověřit hotelový pokoj, kde byl zavražděný ubytovaný!“

„Rozkaz!“

Policisté opouští kancelář svého velitele. Skalický se ještě ohlédne za Cviklem, se kterým se střetává pohledem. Major ani nemrkne. Skalický vzápětí mizí ve dveřích. Na chodbě ho Jakub Fejt varuje, pokud tu chce zůstat, aby Cvikla nedráždil. Skalický to přechází mávnutí ruky.

Ω

Major Cvikl sedí za svým telefonem a svou rukou se pomalu blíží k telefonu.

„Cvikl.“

„Kulhavý.“

„Majore.“

„Majore?“

„Potřeboval bych mluvit s Krátkou.“

„Stalo se něco? Provedla zase něco?“

„Máme případ a Skalický mi řekl, že by mohla pomoci.“

Major Kulhavý se v duchu diví, že ÚOOZ požádali kriminálku o pomoc.

„Rozumím. Zavolám ji.“

„Ať mi zavolá, díky! Nashle!““

Cvikl vzápětí zavěsí.

„Vy-ří-dím jí to. Na shledanou!“

Kulhavý zakroučí hlavou. Hned na to vytáčí číslo na Krátkou.

„Kulhavý.“

„Mám k vám přijít?“ ozve se ženský hlas na druhé straně.“

„Volal mi Cvikl. Chtěl by s vámi mluvit.“

„Co-že?“

„Také mě to překvapilo. Zavolejte mu. Potom chci vědět, o co šlo.“

„Jasný.“

Kancelář vyšetřovatelů litoměřické kriminálky

Eva Krátká drží telefon. Chvíli přemýšlí a nakonec vyťuká číslo do Prahy.

„Krátká.“

„Major Cvikl.“

„Dobrý den, majore.“

„Zdravím, nadporučíku. Nevolal bych, ale Skalický trval na vašem pohledu na věc.“

„Jako na případ?“

„Jo.“

„Asi mi po telefonu neřeknete co, se stalo?“

„Muž ve věku třiceti let. Vrah ho rozpáral od krku až po...“

„...pokračujte, majore,“ postrčí ho Krátká.

„Ehm, nebyl to hezký pohled,“ pokračuje Cvikl.

„Takže ho rozpáral až dolů?“

„Jo. Jak to víte?“

„Pokud měl genitálie nacpané v ústech, už jsem něco podobného viděla ve Francii.“

„Četl jsem, že jste byla informační analytik. Ale docela mladá jste byla. Jak se, ale analytik dostane k takovým věcem?“

„V terénu se člověk nachomýtně k různým věcem,“ odvětlí.

„Dobře. Pošlu vám na mail pár fotek.“

„Díky.“

„Hm.“

Cvikl zavěsil. Krátká se zatváří překvapeně. Semkne rty.
Praporčík Novák okamžitě reaguje.

„Kdo to byl? Co chtěl?“

„Major Cvikl.“

„Sakra! Ten major Cvikl?“

„Jo, přesně ten major Cvikl.“

„A co chtěl?“

„Pomocť s případem.“

„Tomu nevěřím. Oni jsou ÚOOZ. Nedotknutelní profíci.“

Zubí se.

„Cítím z toho sarkasmus,“ podotkne žena sedící za stolem.

„Ale jenom malinko,“ usměje se Novák.

„Mám tu nějaké fotky. Jestli se chceš podívat?“

„Jdu tam.“

Novák se postaví vedle židle. A očekává fotky z místa činu.

„Do prdele! To je hnus!“ vyprskne a na okamžik uhne
pohledem stranou.

„To je síla.“

„Sakra! Jaký zvíře tohle udělalo?“

„Byl to člověk,“ pronese Eva a dalším klikem prohlédne zbytek
fotek.

„Moc nechápu, proč by Cvikl volal tobě?“ diví se Novák.

„Jednou jsem řekla Skalickému, že jsem podobnou hrůzu už
viděla. Ještě, když jsem pracovala ve Francii jako informační
analytik.“

„Jak se prosím tě k takovým věcem dostane informační
analytik?“

„Na stejnou otázku se mě ptal Cvikl.“

„A tvoje odpověď?“

„V terénu se nachomýtněš k různým věcem.“

„Aha.“

Eva pokyne hlavou a natáhne se po telefonu.

„Krátká.“

„Cvikl.“

„Viděla jsem fotky.“

„Asi to nebyl hezký pohled.“

„Ne.“

„Co si o tom myslíte?“

„Kdybych si nevšimla tetování na pravém předloktí, řekla bych vám, že je to fakt hnusná vražda...“

„...zatím jsme nezjistili, co to znamená!“ přeruší jí Cvikl.

„La main noire,“ pronese Eva plynulou francouzštinou. „Černá ruka. Gang na jihu Paříže.“

„Ten mrtvý, o kterém se zmínil Skalický...“

„...vzpomněl si?!“ usměje se Eva. „Bylo to už dávno, co jsem mu to říkala.“

„Měl ten mrtvý stejné tetování?“

„Ano.“

„Co dělal v Praze?“

„No tak to vám nepovím.“

„Našli jsme hotelový pokoj, kde byl ubytovaný.“

„Tak to byste se měli dávat bacha. Rozhodně buďte při kontrole opatrný...“

„...myslíte, že tam bude někde bomba?“

„Pokud přijel sám, bude tam nějaká nástraha.“

„Cože?“

„Zkuste zjistit, kdy přiletěl do Prahy. Možná se zde měl s někým setkat. Otázkou pak je, kdo o něm věděl.“

„Dobře. Zatím, díky.“

„Není zač, majore.“

Pro změnu položila telefon první. *Ať ví, jaké to je,* pomyslí si s pohledem na kolegu Nováka.

Ω

Kancelář náčelníka ÚOOZ

Cvikl drží v ruce telefon a kroutí hlavou.

„Vážně položila ten telefon první?“

Zavrčí a pak zavolá Marku Ježkovi, aby dával pozor při vstupu do hotelového pokoje.

„Právě stojíme před dveřmi!“

„Tak opatrně.“

„Jasný!“

Marek pokyne na svého kolegu Pavle, aby otevřel dveře klíčem, který dostali na recepci. Pomalu otevřeli a opatrně vstoupili dovnitř.

„Stůj! Na zemi je nějaký drát. Něco tady je připraveného,“ upozorní Pavel a překročí jej.

Marek ho následuje. Vzápětí se u postele objeví had. Vzpřímí se a rozhodně by zaútočil, kdyby Pavel nezmáčkl spoušť.

„Do prdele!“ vykřikl Marek.

„Co se děje?“ křičí Cvikl do telefonu.

Nikdo se však neozývá.

„Co se tam děje?“

„Už je to dobrý, majore! Normálně na nás zaútočil had!“

„Sakra. Měla pravdu.“

„Kdo měl pravdu?“

„Krátká.“

„Ta policistka, co o ní mluvil Skalický?“

„Jo.“

„Ještě, že tak. Asi nám zachránila život.“

„Hm.“

„Prohledáme to tu a pak se vrátíme zpátky.“

„Jasný.“

Cvikl položil telefon. Jeho pohled se zastavil na otevřených dveřích.

„Zřejmě ji budu muset poděkovat,“ pronese a zhluboka si oddechne.

Kancelář vyšetřovatelů litoměřické kriminálky

„Myslíš, že ti ještě zavolá?“ ptá se jí Novák.

„To se uvidí, jak to bude vážné.“

„Co si myslíš ty?“

„Nevím, co bych si měla myslet. Něco podobného jsem viděla hodně dávno. Jestli je to opravdu jeden z toho gangu, tak, co dělal v Praze a proč ho někdo zabil.“

„Proč tady?“ diví se Novák a vyrazí ke svému stolu.

„Cviklova parta na to určitě přijde.“

„Hm.“

„Hlavně ať to není Francie.“

„Francie byla hodně zvláštní zkušenost,“ přikývne a vzpomínkami se vrací do Paříže.

2. Paříž, Café de la Rose Blanche, 3. dubna 1990

V tu dobu jsem pracovala pro československou tajnou službu v Paříži jako informační analytik. Vystupovala jsem jako Frida Golbois. Krátce po pádu komunistického režimu, nikdo pořádně nevěděl, co s námi bude. Zřejmě proto nás ponechali v zahraničí, až se vše uklidní. Byla to jen otázka času, kdy se vrátím zpět do Československa.

Toho dne jsem se potkala se spolužákem Alecem Castogne. Věděl, že jsem stále nezadaná. Tak mě pozval do Café de la Rose Blanche, kavárny u Bílé růže, kde mněl schůzku se svou dívkou Cecile. Souhlasila jsem. Jen jsem neprokoukla jeho budoucí plán mě s někým seznámit. Udělal to rafinovaně. Nejdříve mě seznámil se svou dívkou Cecile, a když jsme se posadili, objevil se po chvíli u stolu muž s hnědými vlasy.

„To je Olivier,“ představil ho.

„Těší mě, já jsem Frida,“ podala jsem mu ruku.

„Není to německé jméno?“ usmál se.

„Moje matka se narodila blízko německých hranic. Její rodiče byli němci,“ krátce jsem mu vysvětlila svůj rodokmen.

„Sedni si vedle mě,“ ukázala Cecile.

Byl velmi tichý. To byl můj první pocit z něho. Ale možná jsem byla až příliš podezíravá. Přesto se mi líbil. Ale moc dobře jsem věděla, že na nějaký dlouhodobý vztah to k mé pracovní povaze to nebude.

„Chodím sem ráda,“ spustila Cecile.

„To je prostředím, že?“ zeptala jsem se.

„Ano. Vypadá to tu jako by se zastavil čas,“ odpověděla.

„Připomíná mi to dobu šedesátých let,“ přidal se Alec.

„Alec říkal, že stále studuješ?“ zeptala se mě Cecile vzápětí.

„Ano. Je to pravda.“

„A jaký obor?“

„Po dokončení univerzity jsem přešla na filozofickou fakultu.“

„Takže z tebe bude velká a moudrá filozofka,“ vtipkoval Alec.

„To si nemyslím. Nicméně, jsem našla ve filozofii zalíbení...“

„...jaké?“ zajímal se Olivier.

„Je stále o čem polemizovat. Je zde spousta proměnných, spousty otázek a stále je co porovnávat,“ odpověděla jsem.

„Například?“ naléhal.

„Svět, jeho vznik, lidé, jejich původ, duše, mysl, a tak dále...Je toho vážně spousta.“

„Myslela jsem, že otázka původu lidí byla už zodpovězena.“

„Ano, to je sice pravda, ale...“

Na okamžik nás přerušil číšník s dotazem, co si budeme přát.

„Já si dám mátový čaj,“ ozvala se Cecile.

„Já alžírskou kávu,“ přidal se Alec.

„A vy?“ otočil se na mě.

„Jasmínový čaj,“ odpověděla jsem.

„Opravdu?“ zeptala se udiveně.

„Ano,“ odpověděla jsem s úsměvem na tváři.

„A co pro vás?“

Mladík se podíval na Oliviera.

„Pro mě nic. Já vlastně zapomněl, že musím někde za půl hodiny být.“

Zvedl se ze židle. Omluvil se a s pozvednutím své ruky zmizel ve dveřích.

„Ou, no tak to jsem nečekala,“ špitla Cecile směrem k Alecovi.

„Omlouvám se, Frido, neměl jsem tušení.“

„V pořádku. Víím, že jsi mi ho chtěl dohodit, ale já nemám zájem o žádný vztah...“

„...musíš se soustředit na studium, že?“ ozvala se Cecile.

„Přesně tak.“

Alec se jen usmíval.

„Zkusíme to jindy,“ pousmála se Cecile.

„Nevzdáváš to,“ poznamenala jsem.

„Ani náhodou.“

„Ta nikdy,“ ozval se Alec.

Vzápětí semkl rty. Hned mi bylo jasné, že Cecile, bude ta, která to řídí. Přesto mi to mohlo být jedno. Alec byl jen můj spolužák na univerzitě.

Ω

Hodina uběhla velmi rychle. Alec s Cecile se omluvili, že budou muset jít. Zaplatili jsme. Když jsme vyšli ven, rozloučili jsme se.

Vzápětí jsem si uvědomila, že jsem tam zapomněla čepici. Vrátila jsem se zpátky.

„Něco jste zapomněla?“ zeptal se mladík.

„Ano, čepici,“ ukázala jsem pod stůl.

Chlapec se usmál.

„Omlouvám se,“ usmála jsem se a vrazila k místu, kde ležela moje čepice.

„Za hodinu končím. Dala byste si se mnou kávu?“ zeptal se a netrpělivě očekával moji reakci.

Sakra! Ona po mě vyjel, nebo jsem si to vyložila jinak?

„Nevím, jestli...“

„...nebalím vás!“ upřesnil.

„Dobře. Můžeme si dát kávu. Stejně domů nespěchám.“

Ani nevím, proč jsem souhlasila, ale zdálo se mi, že si chce prostě jen popovídat.

Usmála jsem se a přikývla.

„Prima, přinesu vám něco k pití a pak jsem u vás,“ pousmál se a vyrazil obsloužit dva poslední hosty, kteří zde byli.

Líbil se mi. Měl něco do sebe. Možná to dělaly ty výrazné hnědé oči a vlnité vlasy. Málem bych zapomněl na jeho úsměv, který by dokázal odzbrojit každého. Možná, že každého ne, ale mě rozhodně ano.

„Tady, je vaše pití,“ pronesl a položil přede mě na stůl sklenici, která připomínala duhu.

„Co to je?“

„Nepoznala jste duhu?!“ pousmál se a odešel.

Ani jsem se nestačila zareagovat, jestli je v tom alkohol nebo ne. Vlastně je to jedno. Jeden nápoj s alkoholem by mě nemusel položit.

O padesát minut později si ke mně přisedl. Přinesl na tácu kávu a dva zákusky.

„Na účet podniku,“ pronesl a posadil se hned vedle mě.

„Ale to jste nemusel.“

„Francois,“ představil se.

„Frida.“

„Těší mě.“

„I mě,“ pousmála jsem se a ukázala na sklenici, ve které byl nápoj připomínající duhu.

„Duha,“ zareagoval pohotově.

„Bylo to dobré.“

„Tak to jsem rád.“

„Jak jste, vlastně, jsi mohl vědět, že mě to bude chutnat?“

„Nevěděl jsem to. Prostě jsem to odhadl.“

„Máš velmi dobrý odhad na lidi.“

„Na lidi ne. To bych asi...“

Už to nedořekl.

„Stalo se něco?“

„Zapomněl jsem zamknout,“ odpověděl a odešel zamknout vchod.

O chvíli se vrátil. Opět měl na tváři ten krásný úsměv.

„Jsi stále tak veselý?“

„Většinou,“ odpověděl.

Jeho *většinou* znělo tak neurčitě.

„Bydlíš někde poblíž?“ zeptal se najednou.

„Ano.“

„Jsi...“

„...studentka,“ přerušila jsem ho, ačkoliv jsem moc dobře věděla, na co chce se zeptat.

„Dobře,“ s pokynutím hlavy se usmál.

Určitě pochopil, že se mnou to nebude mít tak lehké. Proto jsem se ho pro změnu začala ptát já.

„Možná budeš vědět, kde se tu vzal ten starý psací stroj,“ ukázala jsem na stolek, kde se psací stroj nacházel.

„Majitel mi říkal, že ho tady zanechal André Breton, když psal svou knihu *„Rozhovory“*, která vyšla v roce 1952,“ odpověděl.

„A jak dlouho je tu ta kavárna?“

„Od roku 1950,“ odvětila pohotově. „Krátce po válce, z původního krejčovství udělal pan Gilbert kavárnu.“

„Je vážně naprosto úžasně, že nynější majitel udržuje kavárnu v autentickém prostředí té doby.“

„Starý pán Gilbert, kterému je 69 roků, kavárnu předal své dceři Patricii Gilbertové.“

„A jak to všechno tak víš?“

„Patricia Gilbertová je moje matka,“ odvětil s úsměvem na tváři.

„Tak to jsi mě překvapil.“

„Mám rád tuhle dobu,“ rukou vymezil prostor, který připomínal šedesátá léta.

„Já také,“ přidala jsem se.

„Ještě tomu chybí hudba.“

„Jazz nebo šanson?“ zeptal se.

„Raději jazz.“

„Mohu něco pustit,“ nabídl.

„Ano. Ale nic tu nevidím...“

„Já si pouštím desky z gramofonu,“ prozradil.

„Když to tu zavřete – zavřeš?“ opravila jsem se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případ mrtvého muže z Paříže.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.